

Ustawa
z dnia
o podatku od transakcji finansowych

Rozdział I. Przepisy ogólne.

Art. 1

1. Ustawa wprowadza podatek od transakcji finansowych.
2. Podatek od transakcji finansowych stanowi dochód budżetu państwa.

Art. 2

1. Właściwym organem podatkowym dla podatników podatku od transakcji finansowych jest naczelnik urzędu skarbowego, który jest lub byłby właściwy dla podatnika w podatku od towarów i usług, z zastrzeżeniem ust. 2.
2. W przypadku podatników nieposiadających siedziby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, właściwym organem podatkowym jest Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście.
3. Właściwym organem podatkowym dla płatnika podatku od transakcji finansowych jest naczelnik urzędu skarbowego, który jest lub byłby właściwy dla podatnika w podatku od towarów i usług.

Art. 3

1. Ilekroć w ustawie jest mowa o:
 - 1) podatku – rozumie się przez to podatek od transakcji finansowych,
 - 2) transakcjach finansowych – rozumie się przez to transakcje wymienione w art. 4 ust. 1 ustawy;
 - 3) instrumentach finansowych – rozumie się przez to instrumenty finansowe w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi;

- 4) ustawie o obrocie instrumentami finansowymi – rozumie się przez to ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2014 r., poz. 94);
- 5) papierach wartościowych – rozumie się przez to papiery wartościowe w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi;
- 6) instrumentach pochodnych – rozumie się przez to instrumenty pochodne w rozumieniu art. 3 pkt 28a ustawy o obrocie instrumentami finansowymi;
- 7) grupie kapitałowej – rozumie się przez to grupę kapitałową w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 44 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz.U. z 2013 r., poz. 330);
- 8) rozliczeniu transakcji – rozumie się przez to rozliczenie transakcji mających za przedmiot instrumenty finansowe w rozumieniu art. 45b ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi;
- 9) rozrachunku transakcji – rozumie się przez to rozrachunek transakcji mających za przedmiot instrumenty finansowe w rozumieniu art. 45b ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi;
- 10) terytorium kraju – rozumie się przez to terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w tym terytorium lądowe oraz wnętrze ziemi znajdujące się pod nim, morskie wody wewnętrzne i morze terytorialne oraz dno i wnętrze ziemi znajdujące się pod nimi, przestrzeń powietrzną znajdującą się nad terytorium lądowym, morskimi wodami wewnętrznymi i morzem terytorialnym oraz pokłady statków morskich i powietrznych zarejestrowanych w Rzeczypospolitej Polskiej, a także znajdującą się poza morzem terytorialnym wyłączną strefę ekonomiczną, w której Rzeczypospolita Polska na podstawie prawa wewnętrznego i zgodnie z prawem międzynarodowym wykonuje prawa odnoszące się do badania i eksploatacji dna morskiego i jego podglebia oraz ich zasobów naturalnych;
- 11) państwie członkowskim – rozumie się przez to inne niż Polska państwo członkowskie Unii Europejskiej;
- 12) terytorium państwa członkowskiego – rozumie się przez to terytorium państwa wchodzące w skład terytorium Unii Europejskiej;
- 13) terytorium Unii Europejskiej – rozumie się przez to terytoria państw członkowskich Unii Europejskiej;
- 14) terytorium państwa trzeciego – rozumie się przez to terytorium państwa niewchodzące w skład terytorium Unii Europejskiej;

- 15) partnerze centralnym – rozumie się przez to podmiot, który pośredniczy między kontrahentami w obrocie na rynku lub rynkach instrumentów finansowych jako nabywca dla każdego sprzedającego i jako sprzedający dla każdego nabywcy;
- 16) ustawie o ofercie publicznej – rozumie się przez to ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1382, z późn.zm.);
- 17) obrocie pierwotnym – rozumie się przez to obrót pierwotny w rozumieniu art. 4 pkt 3 ustawy o ofercie publicznej;
- 18) subemitencie usługowym – rozumie się przez to subemitenta usługowego w rozumieniu art. 4 pkt 13 ustawy o ofercie publicznej;
- 19) instytucji finansowej – rozumie się przez to osobę fizyczną, osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, której podstawowym lub głównym przedmiotem działalności jest dokonywanie transakcji finansowych.

2. Instytucją finansową jest również osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, której co najmniej 50% obrotu pochodzi z dokonywania transakcji finansowych, w szczególności w zakresie :

- 1) przyjmowania depozytów bądź innych środków powierzonych pod jakimkolwiek tytułem zwrotnym lub udzielania kredytów,
- 2) wydawania pieniądza elektronicznego,
- 3) nabywania i zbywania udziałów lub akcji, w tym również na rachunek albo w imieniu osób trzecich,
- 4) udzielania pożyczek ze środków własnych,
- 5) udostępniania składników majątkowych na podstawie umowy leasingu,
- 6) świadczenia usług w zakresie nabywania i zbywania wierzytelności,
- 7) świadczenia usług płatniczych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175),
- 8) emitowania instrumentów płatniczych i administrowania nimi w zakresie nieuregulowanym w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych;
- 9) udzielania gwarancji, poręczeń lub zaciągania innych zobowiązań nieujmowanych w bilansie,

- 10) obrotu na rachunek własny lub rachunek innej osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej:
- 11) - terminowymi operacjami finansowymi,
- 12) - instrumentami rynku pieniężnego,
- 13) - papierami wartościowymi,
- 14) uczestniczenia w emisji papierów wartościowych lub świadczenia usług związanych z taką emisją,
- 15) świadczenia usług w zakresie zarządzania aktywami,
- 16) świadczenia usług w zakresie doradztwa finansowego, w tym inwestycyjnego,
- 17) świadczenia usług polegających na wykonywaniu zleceń na rynku pieniężnym.

3. Dla potrzeb określenia udziału, o którym mowa w ust. 2, wartość obrotu określa się jako średnią roczną wartość obrotu z tytułu transakcji finansowych w poprzednim roku podatkowym.

4. W przypadku rozpoczęcia wykonywania czynności, o których mowa w art. 4, podmiot jest instytucją finansową w rozumieniu ustawy od dnia 1 stycznia roku podatkowego następującego po roku, w którym nastąpiło przekroczenie wartości obrotów, o których mowa w ust. 2.

Rozdział II. Przedmiot opodatkowania

Art. 4

1. Podatkowi podlegają transakcje finansowe:

- 1) odpłatnego nabycia instrumentów finansowych;
- 2) odpłatnego zbycia instrumentów finansowych;
- 3) wymiany instrumentów finansowych;
- 4) wymienione w pkt 1) – 3), zawarte z przyrzeczeniem odkupu;
- 5) udzielenia i zaciągnięcia pożyczki papierów wartościowych;
- 6) zawarcia umowy powodującej powstanie lub dotyczącej instrumentów pochodnych;
- 7) polegające na czynnościach prawnych lub faktycznych dokonywanych pomiędzy podmiotami z grupy kapitałowej, mających za przedmiot prawa do

dysponowania instrumentami finansowymi albo prowadzących do przekazania ryzyka związanego z tymi instrumentami finansowymi;

- 8) zmiany umów wymienionych w pkt 1) – 7), jeżeli powodują one zastąpienie co najmniej jednej ze stron umowy, zmianę okresu obowiązywania umowy, zmianę przedmiotu świadczenia, lub podwyższenie podstawy opodatkowania podatkiem.
2. Transakcje finansowe, o których mowa w ust. 1, podlegają opodatkowaniu podatkiem przed ich rozliczeniem lub rozrachunkiem.
 3. Nie podlegają opodatkowaniu podatkiem transakcje finansowe, jeżeli przynajmniej jedna ze stron jest opodatkowana podatkiem od czynności cywilnoprawnych na podstawie ustawy z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych. (Dz. U. z 2015 r. poz. 626).

Art. 5

1. Transakcja finansowa podlega opodatkowaniu, jeżeli przynajmniej jedna z jej stron ma siedzibę na terytorium kraju, z zastrzeżeniem ust. 2.
2. Jeżeli przedmiotem transakcji jest instrument finansowy wyemitowany na terytorium kraju, transakcja finansowa podlega opodatkowaniu bez względu na siedzibę stron tej transakcji.

Art. 6

1. Zwalnia się od podatku transakcje finansowe dokonywane przez:
 - 1) Skarb Państwa;
 - 2) jednostki samorządu terytorialnego oraz ich związki;
 - 3) Narodowy Bank Polski;
 - 4) Europejski Bank Centralny;
 - 5) banki centralne państw członkowskich;
 - 6) banki centralne państw trzecich;
 - 7) Bank Gospodarstwa Krajowego;
 - 8) Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych oraz podmioty, którym powierzono wykonywanie zadań Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych, o których mowa w art. 48 ust. 1 pkt 1 – 6 i ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi;
 - 9) centralne depozyty papierów wartościowych, posiadające miejsce siedziby na terytorium państwa członkowskiego lub terytorium państw trzecich;
 - 10) partnera centralnego posiadającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo na terytorium państwa trzeciego;

- 11) Unię Europejską i jej organy;
 - 12) Europejską Wspólnotę Energii Atomowej;
 - 13) Europejski Bank Inwestycyjny;
 - 14) instytucje ustanowione przez Unię Europejską lub Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, których dotyczy Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, w ramach limitów i na warunkach tego Protokołu, a także umów w sprawie jego wdrożenia lub umów w sprawie siedziby, w takim zakresie, w jakim nie spowoduje to zakłócenia konkurencji;
 - 15) międzynarodowe instytucje finansowe – w stosunku do czynności dokonywanych w celu udzielenia pomocy finansowej Rzeczypospolitej Polskiej lub innym państwom członkowskim Unii Europejskiej;
 - 16) Europejski Instrument Stabilności Finansowej;
 - 17) organy publiczne państw członkowskich, którym powierzono zarządzanie długiem publicznym – w stosunku do czynności zarządzania długiem publicznym;
 - 18) międzynarodowe organizacje i instytucje inne niż wyżej wymienione oraz ich oddziały i przedstawicielstwa korzystające na podstawie ustaw, umów lub powszechnie uznanych zwyczajów międzynarodowych z przywilejów i immunitetów.
2. Zwolnienie transakcji finansowej od podatku, określone w ust. 1, dotyczy wyłącznie tej strony transakcji, która jest podmiotem wymienionym w tym przepisie.
 3. Zwolnienie od podatku określone w ust. 1 dotyczy wyłącznie transakcji dokonywanych w celu realizacji przez podmioty, o których mowa w ust. 1, zadań publicznych wynikających z przepisów prawa krajowego, wspólnotowego lub międzynarodowego.

Rozdział III. Zwolnienia.

Art. 7

1. Zwalnia się od podatku transakcje finansowe dokonywane:
 - 1) w obrocie pierwotnym;
 - 2) w ramach świadczenia usług na podstawie zawartych umów o subemisję inwestycyjną lub usługową albo innych umów o podobnym charakterze, w tym zbycie papierów wartościowych nowej emisji przez subemitenta usługowego.
2. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, nie obejmuje:
 - 1) emisji lub umorzenia certyfikatów inwestycyjnych albo jednostek uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania;

- 2) zawierania i zmian umów powodujących powstanie instrumentów pochodnych.
3. Zwalnia się od podatku transakcje finansowe w ramach działań restrukturyzacyjnych w rozumieniu art. 4 dyrektywy Rady 2008/7/WE.

Rozdział IV. Obowiązek podatkowy.

Art. 8.

1. Obowiązek podatkowy powstaje z chwilą zawarcia umowy, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.
2. Jeżeli zmiana umowy dotyczącej instrumentów pochodnych powoduje podwyższenie podstawy opodatkowania, obowiązek podatkowy powstaje z chwilą złożenia zgodnych oświadczeń woli o zmianie tych umów lub uprawomocnienia się wyroku sądu zmieniającego te umowy.
3. W przypadku transakcji finansowych, których przedmiotem są instrumenty finansowe w obrocie zorganizowanym, obowiązek podatkowy powstaje z chwilą skojarzenia ofert, jeszcze przed rozliczeniem i rozrachunkiem tych transakcji.

Rozdział V. Podatnik podatku.

Art. 9

1. Podatnikiem podatku od transakcji finansowych jest instytucja finansowa mająca siedzibę na terytorium kraju, dokonująca czynności, o których mowa w art. 4, na własny rachunek lub w imieniu i na rzecz osoby trzeciej, albo gdy transakcja została przeprowadzona na jej rachunek.
2. Jeżeli podmiot działa w imieniu i na rzecz innej instytucji finansowej lub na jej rachunek, podatnikiem z tytułu tej transakcji jest ta inna instytucja finansowa.
3. Podatnik oraz podmiot, o którym mowa w ust. 2, odpowiadają solidarnie za podatek należny z tytułu transakcji, w której uczestniczą. W przypadku stwierdzenia przez organ podatkowy właściwy dla podatnika, że podatek nie został zapłacony we właściwej wysokości, organ podatkowy wydaje decyzję o odpowiedzialności podmiotu, o którym mowa w ust. 2.
5. Miejscem siedziby instytucji finansowej jest terytorium kraju, jeżeli:
 - 1) posiada siedzibę statutową na terytorium kraju,

- 2) posiada stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu na terytorium kraju
 - 3) posiada stałą placówkę, poprzez którą dokonuje czynności, o których mowa w art. 4 lub prowadzi działalność na terytorium kraju, w szczególności oddział, przedstawicielstwo, zakład albo miejsce wydobywania bogactw naturalnych,
 - 4) uzyskała zezwolenie na działanie w takim charakterze, w odniesieniu do transakcji objętych tym zezwoleniem,
 - 5) uzyskała zezwolenie lub została w inny sposób upoważniona do prowadzenia, z zagranicy, działalności w charakterze instytucji finansowej względem terytorium tego państwa członkowskiego, w odniesieniu do transakcji objętych tym zezwoleniem lub upoważnieniem;
 - 6) jest stroną, działającą na własny rachunek lub na rachunek innej osoby lub działającą w imieniu strony transakcji finansowej, w ramach transakcji finansowej z inną instytucją finansową mającą siedzibę na terytorium kraju zgodnie z pkt 1-5, lub z inną stroną mającą siedzibę na terytorium kraju, która nie jest instytucją finansową;
 - 7) jest stroną, działającą na własny rachunek lub na rachunek innej osoby lub działającą w imieniu strony transakcji w ramach transakcji finansowej na instrumentach finansowych, wyemitowanych na terytorium kraju;
3. Jeśli instytucja finansowa nie podlega opodatkowaniu lub też jest od tego podatku zwolniona, wyłączenie z opodatkowania albo zwolnienie od podatku nie ma zastosowania do pozostałych stron tej transakcji.

Art. 10

1. W przypadku, gdy druga strona transakcji nie posiada siedziby na terytorium kraju zgodnie z art. 9, podatnik mający siedzibę na terytorium kraju jest obowiązany jako płatnik do obliczenia, pobrania i wpłacenia podatku należnego od drugiej strony transakcji na rachunek właściwego organu podatkowego, z zastrzeżeniem ust. 3.
2. Jeżeli podatnik nie dokonuje wypłaty świadczenia pieniężnego z tytułu realizacji lub rozliczenia transakcji, jest on obowiązany jako płatnik do uprzedniego pobrania kwoty podatku od drugiej strony transakcji, chyba że z uwagi na uwarunkowania techniczne lub sposób przeprowadzenia transakcji, druga strona tej transakcji nie jest mu znana, a przy zachowaniu należytej staranności podatnik nie jest w stanie ustalić tożsamości drugiej strony transakcji.
3. Banki krajowe, spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, firmy inwestycyjne prowadzące działalność na terytorium kraju, są obowiązane jako płatnicy obliczyć,

pobrać i wpłacić podatek z tytułu transakcji, jeśli działają w imieniu lub na rzecz instytucji finansowej, która nie posiada siedziby, miejsca zamieszkania lub stałego miejsca prowadzenia działalności na terytorium kraju.

Rozdział. VI. Rejestracja dla potrzeb podatku.

Art. 11

1. Podatnicy podatku od transakcji finansowych, o których mowa w art. 9 , obowiązani są do dokonania zgłoszenia rejestracyjnego dla potrzeb podatku do Centralnego Rejestru Podatników, prowadzonego na podstawie przepisów odrębnych, najpóźniej przed dniem dokonania pierwszej czynności, o której mowa w art. 4.
2. Podatnicy, o których mowa w art. 6, mogą złożyć zgłoszenie rejestracyjne, o którym mowa w ust. 1.
3. Podatnik podatku będący również płatnikiem podatku na podstawie art. 10 obowiązany jest poinformować o tym w zgłoszeniu rejestracyjnym organ prowadzący Centralny Rejestr Podatników.
4. W przypadku podatników, którzy nie posiadają na terytorium kraju siedziby, miejsca zamieszkania, ani stałego miejsca prowadzenia działalności, zgłoszenie może być dokonane za pośrednictwem płatnika.
5. Zgłoszenie rejestracyjne powinno zawierać:
 - 1) pełną nazwę podatnika albo w przypadku osoby fizycznej imię i nazwisko,
 - 2) formę prawną podatnika,
 - 3) numer identyfikacji podatkowej (NIP) lub numer identyfikacji podatkowej dla potrzeb podatku od wartości dodanej, a w braku takiego numeru - inny numer stosowany dla celów podatkowych w państwie siedziby podatnika,
 - 4) numer wpisu w Krajowym Rejestrze Sądowym lub innym równoważnym rejestrze w przypadku podatników, którzy nie posiadają siedziby ani stałego miejsca prowadzenia działalności na terytorium kraju,
 - 5) adres siedziby, albo miejsca zamieszkania lub zwykłego miejsca pobytu, lub stałego miejsca prowadzenia działalności,
 - 6) wskazanie osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej odpowiedzialnej za rozliczanie podatku, a w przypadku płatnika podatku za obliczenie, pobór i wpłatę pobranego podatku, w tym pełnej nazwy podatnika albo w przypadku osoby fizycznej imię oraz nazwisko,

pełnioną funkcję, adres zamieszkania, a także miejsce wykonywania obowiązków związanych z rozliczaniem podatku.

6. Za wpis do Centralnego Rejestru Podatników jest pobierana opłata w wysokości 200zł, stanowiąca dochód budżetu państwa.
7. Przepis ust. 6 stosuje się również w przypadku zgłoszenia aktualizacyjnego, o którym mowa w art. 12 ust. 6.

Art. 12

1. Organ prowadzący Centralny Rejestr Podatników rejestruje podatnika na podstawie prawidłowo sporządzonego zgłoszenia rejestracyjnego i potwierdza jego zarejestrowanie.
2. W przypadku wadliwego sporządzenia zgłoszenia, organ o którym mowa w ust. 1, wzywa podatnika do usunięcia wad złożonego zgłoszenia w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania.
3. Jeżeli podatnik zarejestrowany w Centralnym Rejestrze Podatników zaprzestał wykonywania czynności podlegającej opodatkowaniu podatkiem, jest on obowiązany zgłosić zaprzestanie działalności organowi prowadzącemu Centralny Rejestr Podatników; zgłoszenie to stanowi dla organu prowadzącego Centralny Rejestr podstawę do wykreślenia podatnika z Centralnego Rejestru Podatników.
4. W przypadku, gdy podatnik wpisany do Centralnego Rejestru Podatników nie wykonuje czynności podlegających opodatkowaniu podatkiem w wyniku zaprzestania działalności gospodarczej, likwidacji, rozwiązania lub zakończenia postępowania upadłościowego, organ prowadzący Centralny Rejestr Podatników obowiązany jest wykreślić podatnika z tego rejestru również w braku złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 3.
5. Wniosek o wykreślenie nieistniejącego podatnika z Centralnego Rejestru Podatników, może złożyć również jego następca prawny lub osoba mająca w tym interes prawny.
6. W przypadku zmiany danych określonych w zgłoszeniu, o którym mowa w ust. 1, podatnik podatku, w terminie 14 dni, obowiązany jest do złożenia zgłoszenia aktualizacyjnego.
7. Organ prowadzący Centralny Rejestr Podatników jest uprawniony do żądania informacji od podatnika podatku w celu weryfikacji informacji podanych we wniosku rejestracyjnym lub w zgłoszeniu aktualizacyjnym.

Art. 13

1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi w drodze rozporządzenia wzór zgłoszenia rejestracyjnego, uwzględniając konieczność zapewnienia prawidłowej identyfikacji podatników.
2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji, może określić, w drodze rozporządzenia, sposób oraz warunki organizacyjno-techniczne składania w formie elektronicznej zgłoszenia rejestracyjnego i jego aktualizacji oraz zgłoszenia o zaprzestaniu wykonywania czynności podlegających opodatkowaniu, uwzględniając potrzebę zapewnienia im bezpieczeństwa, wiarygodności, niezaprzeczalności, nienaruszalności oraz znakowania czasem.

Rozdział VII. Podstawa opodatkowania i stawki podatku.

Art. 14.

Podstawę opodatkowania, z zastrzeżeniem art. 15 stanowi:

- 1) kwota zobowiązania z tytułu dokonania czynności, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1, także gdy umowa została zawarta z otrzymanym lub udzielonym przyrzeczeniem odkupu,
- 2) kwota należna z tytułu dokonania czynności, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2, także gdy umowa została zawarta z otrzymanym lub udzielonym przyrzeczeniem odkupu,
- 3) wartość nominalna z tytułu dokonania czynności, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 3, także gdy umowa została zawarta z otrzymanym lub udzielonym przyrzeczeniem odkupu,
- 4) wartość nominalna z tytułu dokonania czynności, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 5-8.

Art. 15.

1. Kwota należna albo kwota zobowiązania obejmuje wszystko, co stanowi świadczenie wzajemne, które świadczący otrzymał lub może otrzymać od drugiej strony transakcji lub osoby trzeciej.

2. W przypadku, gdy kwota należna, kwota zobowiązania lub wartość nominalna nie została określona lub określono ją w wysokości niższej od wartości rynkowej, podstawę opodatkowania stanowi jej wartość rynkowa.

3. Wartość rynkową ustala się jako kwotę, jaka zostałaby zapłacona za dany instrument finansowy będący przedmiotem czynności wykonanej zgodnie z warunkami rynkowymi.

Art. 16.

Jeżeli dla określenia podstawy opodatkowania stosowane są kwoty wyrażone w walucie obcej, przeliczenia na złote kwot wyrażonych w walucie obcej dokonuje się według kursu średniego danej waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień powstania obowiązku podatkowego.

Art. 17.

Jeżeli przedmiotem opodatkowania jest wymiana świadczeń, podatnik nie może zmniejszyć podstawy opodatkowania oraz kwoty podatku należnego na skutek:

- 1) anulowania czynności,
- 2) uznania czynności za bezskuteczną lub niebyłą,
- 3) rozwiązania umowy stanowiącej podstawę zawarcia transakcji finansowej.

Art. 18.

1. Stawka podatku od transakcji finansowych wynosi 0,14 % podstawy opodatkowania, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Dla transakcji finansowych, których przedmiotem są instrumenty pochodne, stawka podatku wynosi 0,07 %.

3. Kwotę podatku należnego z tytułu transakcji zaokrągla się do setnych części grosza, w ten sposób, że końcówki kwot wynoszące mniej niż pięć tysięcznych grosza pomija się, wynoszące zaś pięć tysięcznych grosza lub więcej zaokrągla się w górę do setnych części grosza. Kwotę zobowiązania podatkowego za okres rozliczeniowy zaokrągla się do pełnych złotych w ten sposób, że końcówki kwot wynoszące mniej niż 50 groszy pomija się, a końcówki kwot wynoszące 50 i więcej groszy podwyższa się do pełnych złotych.

Art. 19.

1. Podatnicy podatku są obowiązani, bez wezwania właściwego organu podatkowego, do obliczania i wpłacania kwoty zobowiązania podatkowego w podatku za okresy miesięczne w

terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek tego organu podatkowego.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do podatników podatku w zakresie transakcji finansowych, od których podatek został pobrany przez płatnika.

3. Płatnicy podatku są obowiązani bez wezwania wpłacić pobrany podatek do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym byli obowiązani pobrać podatek, na rachunek właściwego dla płatnika organu podatkowego.

Rozdział VIII. Dokumentowanie i ewidencjonowanie podatku.

Art. 20

1. Kwota zobowiązania podatkowego w wysokości wynikającej ze złożonej deklaracji jest podatkiem do zapłaty, z zastrzeżeniem ust. 2.
2. Jeżeli w postępowaniu podatkowym organ podatkowy lub organ kontroli skarbowej stwierdzi, że podatnik, mimo ciążącego na nim obowiązku, nie zapłacił w całości lub w części podatku, nie złożył deklaracji albo że wysokość zobowiązania podatkowego jest inna niż wykazana w deklaracji, organ podatkowy lub organ kontroli skarbowej wydaje decyzję, w której określa wysokość zobowiązania podatkowego, stosując stawki podatku od których mowa w art. 18 podwyższone o jedną piątą.

Art. 21

1. Podatnicy podatku są obowiązani składać we właściwym organie podatkowym deklaracje podatkowe za okresy miesięczne w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, z zastrzeżeniem ust. 2.
2. Podatnicy dokonujący wyłącznie transakcji finansowych, od których podatek pobierany jest przez płatnika, są zwolnieni z obowiązku składania deklaracji podatkowych, o których mowa w ust. 1.
3. Płatnicy podatku są obowiązani składać we właściwym organie podatkowym deklaracje podatkowe za okresy miesięczne w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy.

Art. 22

1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzory deklaracji podatkowych, o których mowa w art. 21 wraz z objaśnieniami co do

sposobu prawidłowego ich wypełnienia oraz terminu i miejsca ich składania, mając na względzie zapewnienie przejrzystości i jasności tych deklaracji dla podatników i płatników, a także zamieszczenie w nich danych niezbędnych do prawidłowego ustalenia zobowiązania podatkowego, w szczególności:

- 1) dane podatnika w tym nazwę lub imię i nazwisko podmiotu składającego deklarację oraz jego numer identyfikacji podatkowej i podstawowe dane rejestracyjne;
- 2) łączną wartość podstaw opodatkowania i kwot należnego podatku od transakcji finansowych;
- 3) kwotę zobowiązania podatkowego.

Art. 23

Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji, określi, w drodze rozporządzenia, sposób oraz warunki organizacyjno-techniczne składania deklaracji podatkowych w formie elektronicznej, uwzględniając potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa, wiarygodności, niezaprzeczalności, nienaruszalności oraz znakowania czasem.

Art. 24

1. Podatnicy podatku obowiązani do składania deklaracji podatkowych, prowadzą ewidencję podatkową zawierającą dane niezbędne do sporządzenia deklaracji, a w szczególności dotyczące:
 - 1) przedmiotu opodatkowania;
 - 2) podstawy opodatkowania;
 - 3) podatku należnego;
 - 4) informacji potrzebnych do obliczenia kwoty zobowiązania podatkowego.
2. Płatnicy podatku obowiązani do składania deklaracji podatkowych, prowadzą ewidencję podatkową zawierającą dane niezbędne do sporządzenia deklaracji, a w szczególności dotyczące:
 - 1) przedmiotu opodatkowania;
 - 2) podstawy opodatkowania;
 - 3) podatku należnego;
 - 4) informacji potrzebnych do obliczenia kwoty zobowiązania podatkowego.

Art. 25

1. Podatnicy podatku są obowiązani przechowywać wszelkie dokumenty konieczne do prowadzenia ewidencji podatkowej, o której mowa w art. 24, a w szczególności dokumenty do których sporządzenia bądź posiadania są obowiązani na podstawie ustawy lub przepisów wydanych na jej podstawie, do czasu upływu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego, z którym związane są te dokumenty.
2. Podatnicy podatku informują właściwy organ podatkowy o miejscu przechowywania dokumentów, o których mowa w ust. 1.
3. Dokumenty, o których mowa w ust. 1, podatnik przechowuje w podziale na okresy rozliczeniowe, w sposób zapewniający ich łatwe odszukanie oraz w sposób umożliwiający na żądanie właściwych organów bezzwłoczne udostępnienie im żądanych dokumentów.

Art. 26

1. Płatnicy podatku są obowiązani przechowywać wszelkie dokumenty konieczne do prowadzenia ewidencji podatkowej, o której mowa w art. 24, a w szczególności dokumenty do których sporządzenia bądź posiadania są obowiązani na podstawie ustawy lub przepisów wydanych na jej podstawie, do czasu upływu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego, z którymi związane są te dokumenty.
2. Płatnicy podatku informują właściwy organ podatkowy o miejscu przechowywania dokumentów, o których mowa w ust. 1.
3. Dokumenty, o których mowa w ust. 1, płatnik przechowuje w podziale na okresy rozliczeniowe, w sposób zapewniający ich łatwe odszukanie oraz w sposób umożliwiający na żądanie właściwych organów bezzwłoczne udostępnienie im żądanych dokumentów.

Rozdział IX. Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 27

1. Ustawa ma zastosowanie do transakcji finansowych zawartych od dnia wejścia w życie ustawy.
2. Wartość obrotu, o którym mowa w art. 3 ust. 2 – 4 ustala się na podstawie ewidencji rachunkowej, prowadzonej zgodnie z odrębnymi przepisami.

Art. 28

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2016 r. z wyjątkiem art. 11 - 13, art. 22, art. 23, 27, które wchodzi w życie w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia.